

č. 9123 Sb. n. s.). Výše přisouzeného výživného neodpovídá zjištěným majetkovým poměrům žalovaného, tedy jeho hospodářské mohoucnosti, když cena pozemků žalovaného jest asi 140.000 Kč a čistý výnos, na žalovaného připadající po umoření hypotekárních dluhů, 9.000 Kč ročně. Neboť při posouzení vyživovací povinnosti podle § 166 obč. zák. jest rozhodující nejen výnos majetku, ale i majetek sám, tudíž i jeho hodnota (č. 1474). Vezme-li se za základ, že polovice usedlosti, náležící žalovanému, má uvedenou hodnotu, bylo se zřetelem k jeho rodině uznati, že žalovaný jest s to, aby přispíval na výživu žalobcovu částkou . . . Kč měsíčně.

Čís. 15926.

Kdo navrhl, aby rekursu byl přiznán odkladací účinek (§ 524, odst. 2, c. ř. s.), může s plněním, jež mu bylo napadeným usnesením uloženo, sečkatí až do vyřízení návrhu na zastavení výkonu usnesení.

(Rozh. ze dne 16. března 1937, R I 1208/36.)

Exekuční soud povolil k návrhu vymáhajícího věřitele proti povinné firmě »A.« usnesením ze dne 19. března 1936 a ze dne 21. března 1936 jednak opětůný výkon exekuce k vymožení jednání, jež byla uložena povinné firmě vykonatelným rozsudkem, povolené usnesením okresního soudu civilního pro vnitřní Prahu ze dne 10. prosince 1935, jednak výkon donucovacích prostředků podle § 354 ex. ř. přes to, že byl před tím povolen odklad exekuce usnesením ze dne 16. prosince 1935. Rekursní soud zamítl návrh. Důvody: Právem uplatňuje stěžovatelka, že vymáhající věřitel pokračoval v exekuci, pokud trvá její odklad přes to, že usnesení odklad povolivší bylo změněno rekursním soudem tak, že odklad učiněn byl závislým na složení jistoty, kterou povinná firma včas nesložila, nýbrž učinila tak teprve 21. března 1936. Usnesení prvního soudu o odkladu exekuce bylo podle § 67 ex. ř. ihned vykonatelným a nabyl proto odklad jím povolený bez složení jistoty ihned účinnosti, zejména, když ani nebylo žádáno za přiznání odkladného účinku stížnosti. Na stavu nezměnilo nič ani usnesení rekursního soudu, jímž byl povolený odklad (jeho trvání) učiněn závislým na složení jistoty, zejména, když povinná firma podala proti usnesení tomu včas dovolací rekurs se žádostí o zastavení výkonu napadené části usnesení podle § 524, odst. 2, c. ř. s. a § 78 ex. ř. a když její žádost v té příčině byla zamítnuta, ihned složila jistotu jí uloženou. Je tedy odklad exekuce v právní moci. Odložili se exekuce, zachovají se zatím, vyjma případ § 43, odst. 2, ex. ř., všechny exekuční úkony, jež byly již vykonány, ale nemůže v nich býti pokračováno (Mot. str. 160, Mat. I., str. 480), další výkon exekuce se staví. Co se pak týká opětůného výkonu exekuce odstraněním zboží uvedeného v usnesení exekuci povolujícím, byla exekuce provedením odstranění toho konsumována, není tu ani pojmově přípustný opětůný výkon exekuce a mohou nastoupiti toliko

sankce podle § 355 ex ř. Neměl proto býti povolován ani opětný výkon exekuce, ani provedení donucovacích prostředků.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Je pravda, že podle § 67, odst. 2, ex. ř. rekurs zastavuje usnesení v odpor vzaté toliko v případech v zákoně zvlášť vytčených a že o takový, v zákoně zvlášť vytčený případ tu nejde, takže dovolací rekurs proti usnesení rekursního soudu ze dne 3. února 1936, č. j. R IV 1786/36-8, odkladného účinku neměl. Avšak povinná firma podala současně s dovolacím rekuresem ještě před uplynutím lhůty určené k složení jistoty návrh na zastavení výkonu napadené části usnesení ve smyslu ustanovení § 524, odst. 2, c. ř. s., jež platí podle § 78 ex. ř. obdobně i v řízení exekučním (rozh. č. 8844, 4457, 5961). Jde o otázku, zda může návrhvatel vyčkati s plněním, napadeným usnesením jemu uloženým, až do vyřízení jeho návrhu na zastavení výkonu usnesení. Poněvadž provedení usnesení bez zřetele na rekurs by v konkrétních případech mohlo zmařiti účel úspěšného rekursu, jest soudu ve druhém odstavci § 524 c. ř. s. dána možnost dočasně zastavit řízení a tak odsunouti provedení a vykonatelnost usnesení až do vyřízení rekursu (dovolacího rekursu), tedy přivoditi tak v příčině usnesení podobný účinek, jaký zákon sám spojuje v § 466 c. ř. s. s podáním opravného prostředku proti rozsudku. Tím se má zabrániti tomu, aby docházelo k plnění nebo jeho exekučnímu vymáhání, jež snad vyšším soudem bude v důsledku podaného opravného prostředku odepřeno, a umožniti, aby osoba podle usnesení k doplnění povinná mohla s plněním sečkat, až její povinnost bude konečně uznána (srv. rozh. č. 12915 Sb. n. s.). Tento účel by však byl úplně zmařen tím, kdyby ten, kdo činí návrh podle § 524, odst. 2, c. ř. s. nemohl vyčkati s plněním až do rozhodnutí soudu o tomto jeho návrhu, neboť v tom případě, kdyby soud nevyřídil jeho návrh ve lhůtě uložené mu k plnění, stal by se jeho návrh na zastavení výkonu a ustanovení § 524, odst. 2, c. ř. s. úplně marným. Řečené zákonné ustanovení je dáno zřejmě na ochranu strany plněním povinné, aby byla uchráněna možných nesnází spojených s tím, že by musela plniti dříve, nežli bude o tom konečně rozhodnuto, a ten účel zákona by byl takto úplně zmařen. Právem proto rekursní soud změnil usnesení soudu prvního stolice a návrhy vymáhající strany na pokračování v exekuci zamítl.

Čís. 15927.

Ustanovení § 3, odst. 3, zákona ze dne 23. února 1934, č. 32 Sb. z. a n. (§ 26, odst. 2, vyhl. min. soc. péče ze dne 24. března 1934, č. 62 Sb. z. a n.), podle nichž lze vypověděti nájemní smlouvy o bytech v předpisech těch uvedených podle obecných ustanovení již dříve ke dnům uvedeným v čl. I, § 3, odst. 1, 2. zák. č. 32/1934 Sb. z. a n. (§ 26, odst. 1, č. 11, 12 vyhl. č. 62/1934 Sb. z. a n.) platí i v případech § 3 zák. č. 66/1936 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 16. března 1937, Rv I 91/37.)